

Պարույր Սևակ

Գտնված միավորը

Ասացի՛՛ ի՞նչ ես:

Ասացիր՝ քո՛նն եմ:

Ու լուռ ենք հիմա...

Իմ մազերն ես դու մատներով սանրում

(Թե՞ ակամայից ուզում ես նաև

Կարդալ ծերության այբուբենը պարզ՝

Արդեն ճերմակող մազերն իմ գլխի):

Ու լուռ ենք դարձյալ...

Ես քեզ մտքիս մեջ փո՛րձ եմ պարտք տալիս,

Իսկ դու, կարո՞ղ ես, ժամանա՛կ փոխ տուր,

Որպեսզի կյանքը՝ փորձարարն այս մեծ,

Նորի՛ց հաստատի

Նո՛ր օրինակով,

Որ կյանքում հաճախ այնպես է լինում,

Երբ սիրողները դեռ ողջ են - առողջ,

Իսկ սերը նրանց դառնում է լեզե՛նդ

Եվ... ապրում կյանքով հազարապատիկ...

Մենք լուռ ենք դեռ...

Իսկ դրսում, - մի պահ, խնդրո՛ւմ եմ, լսի՛ր,-

Թռչուններ են ինչ-որ՝

Յուրաքանչյուրը մի-մի լարովի խաղալիք ասես,

Նույն երգն են երգում՝ լարաթափվելով,
Վերալարվելով՝ նո՛ւյնը նորերգում
Ու նորերգելով կարծես թե հերքում
Քամուն այս մաղձոտ՝
Սկեպտիկոսին այս վաղնջական,
Որ փնթփնթում է՝ «ամեն՛ն ինչ կանցնի»,
Ու «կանցնի», իբր, լոկ ա՛յն պատճառով,
Որ 1 x 1 հավասար է 1 և ոչ թե 2...
Ի՛նչ լավ է, որ քեզ
Հասկանալի չէ բարբառը քամու.
Դու ամենամե՛ծ հավատացյալն ես աշխարհում հիմա:
Ու ես էլ ահա հավատափոխվում - դարձի եմ գալիս,
Լցվում քո լեցո՛ւն-լեցո՛ւն հավատքով:
Ի՛նչ լավ է, որ դու
Ընդամենը քեզ կոչում ես «քո՛նն եմ»
Ու չե՛ս հասկանում,
Որ ընդամենը «ի՛նչս» չես միայն,
Այլ նա՛ն...
Նաև միավո՛ր է պետք:
Միավո՛ր է պետք՝
Երջանկությունից կամ թուլությունից մշտապես ծնվող
Գլխապտույտի գերոյի՛ համար,
Չերոյանման մեր գլխի՛ համար,
Չերոյանման մեր սրտի՛ համար,
Եվ գերոյացող ա՛յն կյանքի համար,
Որ ինքն իրեն է ճարմանդած պահում:
Միավո՛ր է պետք:
Միավո՛ր է պետք
Ա՛յն հսկայական գերոյի համար,
Որ... Երկրագունդն է գծում պտույտով...

Իսկ դու,- ի՛նչ լավ է,-
Քեզ ընդամենը կոչում ես «քո՛նն եմ»
Ու դեռ,- ի՛նչ լավ է,- չե՛ս էլ կռահում,
Որ ընդամենը «իմքս» չես միայն,
Այլ ինքդ ես նաև այդ... Միավոր՛րը:

29.XI.1964թ.

Երևան